

Nieuwsbrief STAB OGR Updates - Nummer 06, 2018

Nummer 6, 2018

Redactie: mr. G.A. Keus, mr. J.K. van de Poel, mr. ir. O.W.J.M. Scholte, mr. R. Veenhof en bc. K-RMT P.A.H.M. Willems.

INHOUDSOPGAVE

Rechtbank

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2018:958](#) 05-03-2018

's-Hertogenbosch/omgevingsvergunning windpark

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2018:1803](#) 26-02-2018

Leudal/omgevingsvergunning

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2018:1750](#) 16-02-2018

Den Haag/omgevingsvergunning

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2017:11561](#) 05-12-2017

Langedijk/weigering omgevingsvergunning

Raad van State

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2018:844](#) 14-03-2018

Bloemendaal/bestemmingsplan 'Bennebroek 2016' en 'Reparatieplan bestemmingsplan Bennebroek 2016'

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2018:820](#) 14-03-2018

Meierijstad/omgevingsvergunning omzetting agrarische woning naar plattelandswoning

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2018:699](#) 28-02-2018

Maasdriel/omgevingsvergunning bouwen

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2018:480](#) 14-02-2018

Leusden/nadeelcompensatie

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2018:294](#) 31-01-2018

Gooise Meren/planschade

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2018:219](#) 24-01-2018

Oirschot/planschade

RECHTSPRAAK

Gooise Meren/planschade

Voorzienbaarheid. Voordeelverrekening.

Casus

De rechtbank heeft geoordeeld dat met de startnotitie voor appellante voorzienbaar was dat de planologische situatie ter plaatse in voor haar ongunstige zin zou veranderen. Dit brengt mee dat, voor zover er al sprake zou zijn van een nadeliger planologische situatie die voor appellante tot schade zou leiden, die schade wegens voorzienbaarheid voor haar rekening dient te blijven. Het college heeft zich op goede gronden op het standpunt gesteld dat de gestelde planschade voorzienbaar was, zodat het college de aanvraag om een tegemoetkoming in die schade terecht heeft afgewezen, aldus de rechtbank.

Appellante is het niet eens met het oordeel van de rechtbank. Zij betoogt dat de rechtbank, door te verwijzen naar de uiteenzetting op bladzijde 51 van de startnotitie, over het hoofd heeft gezien dat die uiteenzetting betrekking heeft op onroerende zaken met een bestemming voor woondoeleinden, terwijl de percelen onder het regime van het oude bestemmingsplan een bestemming voor bedrijven hadden. Voor zover die uiteenzetting op de percelen van toepassing was, betoogt zij voorts dat uit die uiteenzetting blijkt van de mogelijkheid om, in het belang van het desbetreffende pand en de omgeving, een uitzondering op het beleidsvoornemen te maken. Verder betoogt zij dat ten tijde van de aankoop van de percelen duidelijk was dat de startnotitie veel fouten en onregelmatigheden bevatte en zou worden herzien.

Rechtsvraag

Kan voorzienbaarheid worden tegengeworpen?

Uitspraak

De door de rechtbank overgenomen uiteenzetting op bladzijde 51 van de startnotitie heeft betrekking op onroerende zaken met een bestemming voor woondoeleinden. Uit de tekst valt niet af te leiden dat deze uiteenzetting ook van toepassing was op onroerende zaken met een

bestemming voor bedrijven. Op onroerende zaken met een bestemming voor bedrijven, zoals de percelen, was de uiteenzetting op bladzijde 53 van de startnotitie van toepassing. Uit die uiteenzetting blijkt niet van een concreet beleidsvoornemen om de toekomstige planologische situatie op gronden met die bestemming in overeenstemming te brengen met de bestaande feitelijke maatvoering van de bebouwing. Dat op bladzijde 3 van de startnotitie is vermeld dat op voorhand kan worden gesteld dat het nieuwe bestemmingsplan hoofdzakelijk consoliderend van aard zal zijn, waarbij de bestaande situatie als uitgangspunt voor de regeling wordt genomen, leidt niet tot een ander oordeel, omdat dit onvoldoende concreet is om aan te nemen dat de planologische verslechtering op de percelen voor appellante voorzienbaar was. De rechtbank heeft, gelet op het voorgaande, ten onrechte overwogen dat het college zich op goede gronden op het standpunt heeft gesteld dat de gestelde planschade ten tijde van de aankoop van de percelen voor appellante voorzienbaar was. Dat laat onverlet dat de rechtbank, gelet op het volgende, het tegen het besluit van 10 december 2015 ingestelde beroep terecht ongegrond heeft verklaard.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 31-01-2018

ECLI: ECLI:NL:RVS:2018:294

Zaaknummer: 201701087/1/A2

Wetsartikelen: 6.3 Wro

RECHTSPRAAK

Oirschot/planschade

Windpark. Gezondheid. Geluid. Taxatie.

Casus

Appellant heeft het college verzocht hem tegemoet te komen in de planschade die hij stelt te lijden als gevolg van de inwerkingtreding van het bestemmingsplan 'Windpark Kattenberg-Reedijk'. Volgens appellant daalt zijn perceel in waarde omdat dit bestemmingsplan het mogelijk maakt om parallel aan de A58 twee windturbines op te richten op onderscheidenlijk 380 m ten noordwesten en 270 m ten noordoosten van zijn woning.

Rechtsvraag

Brengt de maatschappelijke discussie omtrent gezondheidseffecten met zich dat windturbines een waardedrukkend effect hebben dat een rol speelt bij planschade?

Uitspraak

Appellant kan niet worden gevolgd in zijn standpunt dat de maatschappelijke discussie die wordt gevoerd over gezondheidsrisico's die windturbines met zich brengen een waardedrukkend effect hebben dat moet worden meegenomen bij de begroting van de planschade. Alleen de objectief te verwachten gevolgen van het nieuwe planologische regime zijn van belang. Subjectieve elementen spelen daarbij geen rol. Onbestemde angst van toekomstige kopers voor gezondheidsrisico's als gevolg van een planologische maatregel speelt geen rol in de planologische vergelijking.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 24-01-2018

ECLI: ECLI:NL:RVS:2018:219

Zaaknummer: 201600673/1/A2

Wetsartikelen: 6.1 Wro

RECHTSPRAAK

Bloemendaal/bestemmingsplan 'Bennebroek 2016' en 'Reparatieplan bestemmingsplan Bennebroek 2016'

SVBP2012. Wijziging van bestemming Recreatieve doeleinden naar Recreatie. Speelpark is geen attractiepark. Vervanging speeltoestellen.

De raad stelt zich op het standpunt dat de bestemming uit de SVBP2012 die het beste aansluit bij de functie speeltuin de bestemming 'Recreatie' is. De raad stelt verder dat gekozen is voor de specificatie 'Speelpark', nu Linnaeushof geen attractiepark is, de term 'Speeltuin' gebruikt wordt voor openbare speeltuinen met een ander karakter dan Linnaeushof en de specificatie 'Recreatiepark' gebruikt wordt voor vakantieparken. De Afdeling acht het standpunt van de raad niet onredelijk. Nu de raad de bestemming 'Recreatieve doeleinden' terecht heeft gewijzigd en de bestemmingsomschrijving bij de bestemming 'Recreatie - Speelpark' duidelijk en ondubbelzinnig is, ziet de Afdeling in het betoog van Linnaeushof in zoverre geen aanleiding voor het oordeel dat de raad ten aanzien van de bestemming van Linnaeushof aan had moeten sluiten bij de begripsvorming van de term 'recreatiepark' in het algemeen spraakgebruik.

Het terrein van Linnaeushof is zo bestemd dat de huidige vergunde activiteiten zijn toegelaten, maar dat in verband met de circa 200 woningen die zich binnen een straal van 200 m van Linnaeushof bevinden, door middel van de 15%-norm voor attractietoestellen in de openlucht wordt voorkomen dat Linnaeushof zich in de toekomst ontwikkelt tot een attractiepark. De Afdeling stelt dat de raad in een geval als hier aan de orde, waarin het gaat om de vaststelling van een bestemmingsplan dat grotendeels conserverend van aard is, in redelijkheid heeft kunnen aansluiten bij het feitelijk gebruik van de gronden, waarbij Linnaeushof verouderde speel- en attractietoestellen kan blijven vervangen door nieuwe, zolang wordt voldaan aan de 15%-norm voor attractietoestellen in de openlucht. Hierbij is van belang dat de Afdeling de 15%-norm niet onredelijk acht. Daarbij betreft de Afdeling dat ter zitting is gebleken dat thans ongeveer 6% van het terrein wordt gebruikt ten behoeve van attractietoestellen in de openlucht, zodat nog een aanzienlijke uitbreiding mogelijk is tot 15%.

De Afdeling overweegt dat in artikel 1, lid 1.10, van de planregels een duidelijke en

ondubbelzinnige omschrijving staat opgenomen van het begrip 'Attractietoestel'. Deze omschrijving komt overeen met de definitie van 'Attractietoestel' als opgenomen in artikel 1, onderdeel a, van het WAS. Nu het WAS de veiligheid van de attracties en speeltoestellen regelt en het bestemmingsplan de bouw- en gebruiksmogelijkheden in het kader van een goede ruimtelijke ordening, ziet de Afdeling in het betoog van Linnaeushof geen aanleiding voor het oordeel dat de raad geen maximumpercentage had mogen opnemen ten aanzien van de attractietoestellen, nu dit, gelet op hetgeen is overwogen onder 11.3, ruimtelijk relevant is.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 14-03-2018

ECLI: ECLI:NL:RVS:2018:844

Zaaknummer: 201609581/1/R1

Wetsartikelen: 1.2.6 lid 1 Bro, 2 lid 1 Regeling standaarden ruimtelijke ordening 2012 en 1 Warenwetbesluit attractie- en speeltoestellen

RECHTSPRAAK

Meierijstad/omgevingsvergunning omzetting agrarische woning naar plattelandswoning

Plattelandswoning. Woon- en leefklimaat. Voorgrondbelasting.

Het college heeft terecht geweigerd een omgevingsvergunning te verlenen voor het gebruik van de woning als plattelandswoning. Het college heeft zich daarbij op het standpunt kunnen stellen dat ter plaatse geen verantwoord woon- en leefklimaat aanwezig is, zodat niet wordt voldaan aan de voorwaarden in het bestemmingsplan om medewerking te verlenen.

Dat bij gemeentelijke verordening een grenswaarde tot 35 OuE/m³ kan worden bepaald – dat is hier niet gebeurd – brengt niet met zich dat het college is gehouden dat maximum als grenswaarde te hanteren bij de beoordeling van de aanvaardbaarheid van geur. Het college dient een eigen afweging te maken over de aanvaardbaarheid van het woon- en leefklimaat ter plaatse van de beoogde plattelandswoning. De rechter bepaalt niet welke voorgrondbelasting maximaal aanvaardbaar kan worden geacht.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 14-03-2018

ECLI: ECLI:NL:RVS:2018:820

Zaaknummer: 201701922/1/A1

Wetsartikelen: 2 Wgv, 6 lid 1 aanhef en onderdeel b Wgv, 1.1a lid 1 Wabo en 2.12 lid 1 aanhef en onderdeel a onder 1° Wabo

RECHTSPRAAK

Maasdriel/omgevingsvergunning bouwen

Woning met aanbouw en een losstaand bijgebouw. Omvang van bouwperceel. Splitsen van bouwplan. Vergunningplichtig en vergunningvrij.

Anders dan de rechtbank heeft overwogen, kan worden aangenomen dat de perceelgrenzen zoals op de bouwtekening weergegeven overeenkomen met de kadastrale begrenzing van het perceel. De door wederpartij in beroep overgelegde kopie van een kadastrale kaart kon redelijkerwijs geen twijfel doen rijzen over de juistheid van de hiervoor bedoelde inmeting. Deze kaart heeft een schaal van 1:2000. Voor zover uit een handmatige meting op deze kopie al zou kunnen worden afgeleid dat het perceel slechts een breedte van ongeveer 11 m heeft, kon daaraan geen doorslaggevende betekenis worden toegekend, nu een meting op een kopie van een kaart met deze schaal geen nauwkeurig resultaat oplevert.

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen kan de aanvrager om omgevingsvergunning, indien hij delen van een bouwplan buiten de aanvraag wil laten, omdat deze volgens hem vergunningvrij kunnen worden gebouwd, dat primair doen door deze delen niet in een aanvraag op te nemen. Indien de onderdelen niettemin in de aanvraag zijn opgenomen, dient uit een oogpunt van rechtszekerheid van derden en ter bepaling van wat het oorspronkelijke hoofdgebouw is, uit de aanvraag om omgevingsvergunning onmiskenbaar te blijken voor welke onderdelen van het bouwplan wel en waarvoor geen omgevingsvergunning wordt aangevraagd en wat de oppervlakte is van het bouwplan waarvoor vergunning wordt gevraagd. Op de bouwtekening staat een afzonderlijke plattegrond afgebeeld, waarop onderdelen van het bouwplan zijn gearceerd. Daarbij is vermeld dat deze arcering staat voor 'vergunningsvrij'. De gearceerde onderdelen betreffen een losstaand bijbehorend bouwwerk achter de woning en de aanbouw aan de zijkant en achterzijde van de woning. Deze aanbouw bestaat blijkens de bouwtekening uit twee ruimten, aangeduid als een bijkeuken en een wasruimte, en uit een deel van de als keuken aangeduide ruimte op de begane grond. De grens tussen het als omgevingsvergunningplichtig aangeduide hoofdgebouw en de als omgevingsvergunningvrij aangeduide aanbouw loopt door deze ruimte heen. Naar het oordeel van de Afdeling heeft appellant op deze wijze op zichzelf voldoende duidelijk aangegeven welke onderdelen volgens

hem omgevingsvergunningvrij kunnen worden gerealiseerd en zijn beoogd buiten de aanvraag te laten. De arcering is voldoende nauwkeurig en niet voor meerdere uitleg vatbaar.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 28-02-2018

ECLI: ECLI:NL:RVS:2018:699

Zaaknummer: 201609943/1/A1

Wetsartikelen: 2.1 lid 1 aanhef en onderdeel a Wabo, 2.12 lid 1 aanhef en onderdeel a onder 2° Wabo en 4 aanhef en lid 1 aanhef en onderdeel b bijlage II Bor

RECHTSPRAAK

Den Haag/omgevingsvergunning

Omgevingsvergunning drie bunkers. Kruimelgevallenregeling. Bijbehorend bouwwerk. Hoofdgebouw.

Het college heeft aan vergunninghoudster – onder toepassing van de kruimelgevallenregeling – een omgevingsvergunning verleend voor het toegankelijk maken van drie bunkers. Uit de definitie van hoofdgebouw, als bedoeld in artikel 1 van bijlage II Bor, volgt dat zich op een perceel één hoofdgebouw kan bevinden. De bunkers bevinden zich op een perceel bos met één kadastraal nummer. Het betreft verder een verzameling van (in totaal) 13 solitaire bunkers, die niet door middel van een gangenstelsel met elkaar zijn verbonden. Ter plaatse zijn, gelet op het vorenstaande, meerdere gebouwen op een en hetzelfde perceel aanwezig. Omdat geen van deze bunkers is aangewezen of kan worden aangewezen als het belangrijkste gebouw, wordt niet voldaan aan de definitie van hoofdgebouw.

Voorts is van belang om vast te stellen of de bunkers – gelet op de definitie van hoofdgebouw, als bedoeld in artikel 1, eerste lid, bijlage II Bor – noodzakelijk zijn voor verwezenlijking van de geldende bestemming. Dit is evenmin het geval. Aangezien bunkers niet vallen onder de doeleindenomschrijving behorende bij de bestemming die op de gronden rust, zijn de bunkers niet noodzakelijk voor verwezenlijking van de geldende bestemming. Ook kan niet worden gesteld dat de bunkers noodzakelijk zijn voor de verwezenlijking van de toekomstige bestemming. Blijkens rechtspraak van de Afdeling (ECLI:NL:RVS:2016:786) moeten in een dergelijke situatie concrete aanwijzingen bestaan dat en wanneer aanpassing van de bestemming in de door het college gewenste zin metterdaad ter hand zal worden genomen. Dergelijke concrete aanwijzingen dat en wanneer de aanpassing van de ter plaatse geldende bestemming door toevoeging van de functieaanduiding ‘Cultuur en ontspanning’ valt te verwachten, ontbreken in dit geval. Het college heeft immers geen enkele indicatie gegeven op welke termijn bedoelde aanpassing van de bestemming daadwerkelijk ter hand zal worden genomen.

Op grond van het vorenstaande heeft het college ten onrechte toepassing gegeven aan de kruimelgevallenregeling, omdat de bunkers niet aangemerkt kunnen worden als hoofdgebouw in de zin van artikel 1, eerste lid, bijlage II Bor. De drie ondergrondse portalen met luiken, die

met toepassing van de kruimelgevallenregeling zijn vergund, kunnen daarom niet als bijbehorende bouwwerken worden aangemerkt, waardoor geen toepassing kan worden gegeven aan artikel 4, onderdeel 1, bijlage II Bor.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 16-02-2018

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2018:1750

Zaaknummer: SGR 17/7200 en SGR 18/530

Wetsartikelen: 2.10 Wabo, 2.1 lid 1 onderdeel c Wabo, 2.12 lid 1 aanhef en onderdeel a onder 2° Wabo en 4 onderdeel 1 bijlage II Bor

RECHTSPRAAK

's-Hertogenbosch/omgevingsvergunning windpark

Omgevingsvergunning vier windturbines. Belanghebbende. Tiphoogte. Noodzaak. Klimaatdoelstellingen. Laagfrequent geluid. Veiligheidsnormering wegen of fietspaden.

De rechtbank is van oordeel dat iedereen die woont binnen een afstand van tien maal de maximale tiphoogte van een windturbine een rechtstreeks betrokken belang heeft bij het bestreden besluit. Binnen deze afstand kunnen zij milieugevolgen van enige betekenis ondervinden en is de ruimtelijke uitstraling van de windturbines van invloed op hun woon- en leefklimaat.

Het college van burgemeester van wethouders heeft nut en noodzaak van de windturbines voldoende gemotiveerd. De meeste mensen zien wel in dat windturbines bijdragen aan klimaatdoelstellingen, maar weinig mensen willen windturbines in hun directe omgeving. Dat is begrijpelijk volgens de rechtbank, maar ze moeten ergens worden geplaatst.

De risico's van laagfrequent geluid zijn al eerder in uitspraken van de Afdeling aan de orde gesteld. In haar uitspraak van 20 december 2017 (ECLI:NL:RVS:2017:3504) heeft de Afdeling de STAB ingeschakeld. De Afdeling overweegt naar aanleiding van dit advies het volgende: 'De bevindingen in het deskundigenbericht (...) komen in essentie overeen met de bevindingen in het deskundigenadvies uitgebracht ten behoeve van de uitspraak van de Afdeling van 4 mei 2016, ECLI:NL:RVS:2016:1228, betreffende het windpark Wieringermeer. In die uitspraak is tevens verwezen naar de brief van de staatssecretaris van het voormalige ministerie van Infrastructuur en Milieu van 31 maart 2014 (*Kamerstukken II* 2013/14, 33612, 22) waarin is vermeld dat verschillende studies zijn verricht naar de effecten van laagfrequent geluid, waaronder een literatuurstudie en onderzoeken van het RIVM. Hieruit is gebleken dat het aandeel dat het laagfrequente geluid van een windturbine heeft op de geluidbelasting op een woning gering is, aldus de staatssecretaris. Uit nauwkeurige metingen van de trillingsniveaus in de bodem rond windturbines is bovendien gebleken dat geen overdracht van laagfrequent geluid door de grond plaatsvindt. In de brief van 31 maart 2014 is voorts vermeld dat voor de beweringen dat laagfrequent geluid van windturbines klinische ziekten bij mensen kan

veroorzaken, geen betrouwbaar bewijs is aangetroffen. Op basis van het vorenstaande heeft de Afdeling in haar uitspraak van 4 mei 2016 geconcludeerd dat het aangevoerde geen grond bood voor het oordeel dat verweerders zich niet in redelijkheid op het standpunt hebben kunnen stellen dat de geluidnormen uit het Activiteitenbesluit voldoende bescherming bieden tegen laagfrequent geluid en dat geen grond bestond voor het oordeel dat verweerders zich onder verwijzing naar de brief van de staatssecretaris en de daaraan ten grondslag liggende rapporten niet in redelijkheid op het standpunt hebben kunnen stellen dat het plan niet zal leiden tot onaanvaardbare hinder door laagfrequent geluid.' De Afdeling heeft in de uitspraak van 20 december 2017 uiteindelijk hetzelfde geoordeeld. Deze uitspraak betrof een beroep tegen de vaststelling van een bestemmingsplan. Het moet er daarom voor worden gehouden dat de Afdeling haar oordeel toepast voor de vraag of sprake is van een goed woon- en leefklimaat. De rechtbank oordeelt hetzelfde als de Afdeling. De normen in het Activiteitenbesluit bieden voldoende bescherming tegen laagfrequent geluid, waardoor een goed woon- en leefklimaat voldoende is gewaarborgd.

Het Activiteitenbesluit kent geen veiligheidsnormering voor wegen of fietspaden, maar alleen voor gebouwen. De veiligheid van passanten op wegen en fietspaden moet echter wel worden beoordeeld uit het oogpunt van een goede ruimtelijke ordening. In het veiligheidsrapport is een analyse gemaakt over de kans dat een passant een risico loopt. Daarnaast heeft verweerder terecht opgemerkt dat in de Activiteitenregeling milieubeheer veiligheidseisen en bouwkundige eisen aan windturbines zijn gesteld die het risico op ongevallen ook beperken. Verweerder heeft zich daarom op het standpunt kunnen stellen dat de risico's van de windturbines voor passanten op wegen, fietspaden of wandelpaden niet zodanig groot zijn, dat de windturbines daarom een onaanvaardbaar veiligheidsrisico opleveren en in strijd zijn met een goede ruimtelijke ordening. De vrees van eisers voor ongevallen door een afbrekend rotorblad is ook voldoende weerlegd door het veiligheidsrapport, waarbij rekening is gehouden met een hoger toerental. De rechtbank neemt hierbij in aanmerking dat bij de acceptatie van de melding op basis van het Abm op dit onderdeel maatwerkvoorschriften kunnen worden gesteld, indien de keuze van een type windturbine hiertoe aanleiding geeft.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 05-03-2018

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2018:958

Zaaknummer: SHE 17/3049, SHE17/3050, SHE 17/3068, SHE 17/3077, SHE 17/3082, SHE 17/3086 en SHE 17/3104

Wetsartikelen: 2.1 lid 1 onderdeel a Wabo, 2.1 lid 1 onderdeel b Wabo, 2.1 lid 1 onderdeel c Wabo en 2.1 lid 1 onderdeel i Wabo

RECHTSPRAAK

Leudal/omgevingsvergunning

Van rechtswege verleende omgevingsvergunning. Voorlopige voorziening. Opschortende werking. Inhoudelijke beoordeling. Een goede ruimtelijke ordening.

In beginsel bestaat er slechts aanleiding de opschortende werking van artikel 6.1, vierde lid, van de Wabo te doorbreken, indien aan de opheffing van de schorsing geen onherstelbare gevolgen zijn verbonden, dan wel er voldoende aanknopingspunten zijn om te veronderstellen dat de beslissing in bezwaar in stand zal blijven en is gebleken dat vergunninghouder door handhaving van de schorsing onevenredig nadeel lijdt. Aan een van rechtswege verleende omgevingsvergunning liggen per definitie geen inhoudelijke overwegingen ten grondslag. Een inhoudelijke beoordeling van de aanvraag door het bestuursorgaan vindt derhalve voor het eerst plaats indien bezwaar wordt gemaakt tegen de vergunning van rechtswege (zie de uitspraak van de Afdeling van 18 oktober 2017, ECLI:NL:RVS:2017:2787). In een systeem van vergunningverlening van rechtswege past het echter niet om in bezwaar alsnog aan formele en procedurele eisen, zoals de bepalingen van het Bor en de Mor, te toetsen omdat vergunningverlening van rechtswege dan vrijwel altijd onrechtmatig zou zijn en daarmee voorbijgegaan zou worden aan het doel van de van rechtswege verlening van vergunningen (vgl. de uitspraak van de Rechtbank Roermond van 2 juli 2012, ECLI:NL:RBROE:2012:BX0586). Dit laat naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter echter onverlet dat er ruimte is en dient te zijn om te toetsen aan artikel 2.12, eerste lid (aanhel en onderdeel a ten 2°) van de Wabo en met name aan de vraag of de van rechtswege vergunde activiteit in strijd is met een goede ruimtelijke ordening.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 26-02-2018

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2018:1803

Zaaknummer: AWB/ROE 18/302

Wetsartikelen: 8:81 lid 1 Awb, 6.1 lid 4 Wabo en 2.12 lid 1 aanhel en onderdeel a onder 2° Wabo

RECHTSPRAAK

Langedijk/weigering omgevingsvergunning

Omgevingsvergunning voor bouwen en gebruiken. Oprichten van onder andere twee winkelgebouwen. Uitleg planregels. Plaats 'uitsluitend'.

De op de verbeelding aangegeven bestemming en de daarbij behorende planregels zijn bepalend voor het antwoord op de vraag of een project in strijd is met het bestemmingsplan. De niet-bindende toelichting bij het bestemmingsplan heeft in zoverre betekenis dat deze over de bedoeling van de planwetgever meer inzicht kan geven indien de bestemming en de planregels waaraan moet worden getoetst, op zichzelf noch in samenhang duidelijk zijn. Uit de bij de bestemming behorende doeleindenomschrijving volgt dat gebruik ten behoeve van detailhandel en gebruik ten behoeve van een tuincentrum is toegelaten. Vanwege de plaats van het woord 'uitsluitend' dient de desbetreffende planregel zo uitgelegd te worden dat gebruik ten behoeve van een tuincentrum uitsluitend is toegelaten ter plaatse van de functieaanduiding. Deze planregel dient niet zo uitgelegd te worden dat ter plaatse van die aanduiding uitsluitend gebruik ten behoeve van een tuincentrum is toegestaan. Aanleiding voor deze laatste uitleg zou bestaan als in de planregel zou hebben gestaan 'ter plaatse van de aanduiding "tuincentrum", uitsluitend een tuincentrum'.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 05-12-2017

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2017:11561

Zaaknummer: HAA 16/4747

RECHTSPRAAK

Leusden/nadeelcompensatie

Gestelde schadeoorzaak is bepalend bij de beantwoording van de vraag of tegen de schadeveroorzakende uitoefening van de publiekrechtelijke bevoegdheid beroep openstaat bij de bestuursrechter.

Casus

Appellanten stellen schade te hebben geleden bij de exploitatie van de snackbar aan de [locatie] te Leusden. De beslissing om te investeren in de snackbar was gebaseerd op de verwachting dat zij de snackbar winstgevend zouden kunnen exploiteren vanwege de herontwikkeling van het winkelcentrum Biezenkamp en omgeving tot een duurzaam buurtwinkel-, zorg- en dienstencentrum. De herontwikkeling heeft echter lang op zich laten wachten en het winkelcentrum De Biezenkamp heeft langdurig de aanblik van een bouwput geboden. Appellanten stellen dat zij daardoor in de periode 2009-2014 schade hebben geleden.

Appellanten betogen dat de rechtbank heeft miskend dat zij schade hebben geleden als gevolg van de aanwezigheid van een bouwput en het niet tijdig uitvoeren van het bestemmingsplan Biezenkamp. Aan het Masterplan en aan het voorontwerp van het bestemmingsplan De Biezenkamp van 14 juni 2007 ontleenden zij de verwachting dat de herontwikkeling van het winkelcentrum in een eerdere fase zou zijn gerealiseerd. Onder verwijzing naar het arrest van de Hoge Raad van 28 maart 2008, ECLI:NL:HR:2008:BC0256 (Snackbar Swoopy) stellen zij dat de rechtbank heeft miskend dat de burgerlijke rechter niet bevoegd is te oordelen over het verzoek om nadeelcompensatie.

Rechtsvraag

Is er een wettelijke grondslag voor compensatie van de gestelde schade?

Uitspraak

Uit de Wet nadeelcompensatie en schadevergoeding bij onrechtmatige besluiten (Stb. 2013,

50) volgt dat de bestuursrechter, onder meer, exclusief bevoegd is te oordelen over besluiten op verzoek om vergoeding van schade als gevolg van (feitelijk) handelen door een bestuursorgaan in de rechtmatige uitoefening van zijn publiekrechtelijke bevoegdheid of taak. Dit gedeelte van de wet is nog niet in werking getreden. Anders dan appellanten betogen, is er geen grond voor toepassing van artikel 4:126 van de Awb, omdat dit artikel nog niet in werking is getreden en op onderdelen wezenlijk afwijkt van de huidige regels over nadeelcompensatie. De Afdeling stelt vast dat in de gemeente Leusden ten tijde van belang noch een wettelijke grondslag voor de behandeling van een verzoek om nadeelcompensatie bestond, bijvoorbeeld een nadeelcompensatieverordening, noch dat het college daarover beleid voerde op basis van een gepubliceerde beleidsregel. Bij gebreke van een wettelijke grondslag of gepubliceerde beleidsregeling is de bestuursrechter slechts bevoegd tot kennisneming van beroepen tegen een zuiver schadebesluit, indien die rechter ook bevoegd is te oordelen over beroepen tegen de gestelde schadeveroorzakende uitoefening van de publiekrechtelijke bevoegdheid zelf (zie onder meer de uitspraak van 6 mei 1997, ECLI:NL:RVS:1997:AA6762, AB 1997/229). De gestelde schadeoorzaak is bepalend bij de beantwoording van de vraag of tegen de schadeveroorzakende uitoefening van de publiekrechtelijke bevoegdheid beroep openstaat bij de bestuursrechter. Appellanten hebben in hun verzoek om nadeelcompensatie gesteld dat de schade het gevolg is van

het Masterplan De Biezenkamp van 22 december 2005;
het voorontwerp van het bestemmingsplan De Biezenkamp van 14 juni 2007;
het onvoldoende voortvarend handelen van het college om een eerdere vaststelling van het bestemmingsplan door de raad te bewerkstelligen;
het niet tijdig verwezenlijken van de mogelijkheden die het bestemmingsplan biedt;
werkzaamheden die verband houden met de feitelijke uitvoering van het bestemmingsplan.

Gelet op het vorenstaande, heeft de rechtbank niet onderkend dat het college ten onrechte heeft nagelaten het door appellanten tegen het besluit van 15 september 2015 gemaakte bezwaar niet-ontvankelijk te verklaren.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 14-02-2018

ECLI: ECLI:NL:RVS:2018:480

Zaaknummer: 201609518/1/A2

Wetsartikelen: 4.126 Awb